Bunica scriitorului Karl May

Bunica scriitorului Karl May

Karl May a scris despre Winnetou şi Old Shatterhand, despre comoara din lacul de argint şi testamentul incaşilor şi despre multe altele. Operele sale cuprind exact 70 de volume. Ediţiile lor se ridica la milioane de exemplare şi cresc continuu. Dar ce este cu bunica lui Karl May? Ce caută ea aici? Povestirile lui cu indieni doar nu sunt pentru bunici! Si totuşi bunica a fost aceea căreia i-a datorat aceste povestiri. Ea, Johanne Christiane May, a fost aceea care a exercitat o influenţă cu efect durabil asupra lui şi care apoi i-a stimulat fantezia. El a preţuit-o foarte mult pe bunica lui, de aceea a si scris detaliat despre aceasta femeie inteligenta.

Karl May s-a născut în 1842 într-un orăşel sărăcăcios din Saxonia. Tatăl său a fost ţesător sărac, iar Karl a fost al cincilea copil din cei paisprezece fraţi. Din nefericire, nouă dintre ei au murit în primii lor ani de viaţă. Şi micuţul Karl s-a îmbolnăvit grav la puţin timp dupa ce s-a născut. Şi-a pierdut lumina ochilor şi şi-a petrecut primii ani ai copilăriei într-o continua boală si orbire totală. Mai târziu l-a tratat un medic iscusit. El şi-a recăpătat vederea şi a devenit un băiat puternic şi robust.

Mama sa a trebuit sa muncească greu, ca să poată ajuta şi ea la întreţinerea familiei. Bunica însă s-a ocupat permanent de nepoţii ei şi îndeosebi de micuţul orb, îngrijindu-l cu devotament. Această femeie nu numai ca a fost altruistă, ci a dispus şi de un uimitor talent de a povesti istorioare captivante legate de viaţă, stimulând astfel fantezia micuţului Karl, care era interesat să audă tot mai multe. Era aşa de entuziasmat de cele auzite, că adesea începea sa plângă. Ore în şir putea să stea liniştit şi nemişcat pentru a cugeta asupra personajelor din povestirile bunicii.

Dar să-l lăsăm pe Karl May însuşi sa evoce acest timp din amintirile sale: „Nu vedeam nimic. Pentru mine nu existau personaje, forme, culori, localităţi. Puteam simţi personajele şi obiectele, le puteam auzi si chiar adulmeca. Aceasta însă nu era suficient pentru a mi le înfăţişa fizic şi în imagini. Mi le puteam numai închipui. Nu ştiam cum arata un om, un câine, o masă; despre acestea puteam doar sa îmi fac o imagine vagă în sinea mea. Iar când cineva vorbea, deşi nu vedeam persoana, interiorul ei îmi era însă aproape. Tot aşa a rămas şi când am început sa văd. Aceasta este cheia succesului cărţilor mele, explicaţia a tot ceea ce se lauda sau se acuză la mine. Numai cine a fost orb se poate transpune cu imaginaţia în toate câte le-am scris. Eu rămâneam peste zi la bunica mea. Ea a fost tatăl meu, mama mea, educatoarea mea, ba chiar soarele meu. Tot ce am acumulat, a venit de la ea. Ceea ce mi-a povestit bunica am repovestit adăugând şi eu câte ceva”."

De persoana bunicii lui se leagă o întâmplare ciudată, care l-a impresionat în mod deosebit pe micul Karl. Într-o zi, la prânz, bunica a căzut dintr-o data de pe scaun ca moarta. Toată casa s-a alarmat. A fost adus doctorul. El a constatat o apoplexie (moarte subita prin atac de cord). Doctorul a declarat-o pe bunica moarta, iar după trei zile putea fi înmormântată. Însă ca trăia! Moartea era numai aparentă! Cu toate acestea, nu îşi putea mişca nici un mădular, nici măcar buzele sau pleoapele întredeschise. Vedea şi auzea totul, chiar şi plânsul şi jalea rudelor, înţelegea şi fiecare cuvânt vorbit. Auzea şi vedea tâmplarul care îi lua măsură pentru sicriu. Când acesta a fost gata, a fost aşezata înăuntru şi pusă într-o cameră răcoroasa. În ziua înmormântării a fost aşezata pe catafalc, în coridor. Au sosit cei care duceau sicriul la mormânt, la fel şi preotul, cantorul împreună cu corul bisericesc de copii. Familia a început a-şi lua rămas-bun de la cea aparent moarta. Închipuie-ţi chinul acesteia! Trei zile şi trei nopţi şi-a dat toata osteneala posibila sa arate printr-o oarecare mişcare că încă mai trăieşte, însă în zadar.

Acum sosise ultimul moment în care mai putea fi recunoscuta starea ei de fapt. Odată ce sicriul ar fi fost închis, însemna să fie îngropată de vie. Mai târziu a povestit că în marea ei frică şi-a dat toată osteneala. ca atunci când vor veni rudele să-i strângă mâna ca pentru ultima oară să-şi poată mişca măcar un deget. Aşa se face ca cea mai mică fată, care de asemenea ţinuse mult la bunica, ţipă dintr-o data, îngălbenind de groază: „M-a prins de mâna! Voia sa mă ţină strâns!" Şi într-adevăr, se vedea ca moarta aparentă îsi închidea şi îsi deschidea mâna cu mişcări uşoare. Oamenii, care au venit la înmormântare, au dat buzna afară. În grabă a fost adus un alt doctor, iar acesta a confirmat: Johanne Christiane May a fost numai aparent moartă.

Ceea ce povesteşte Karl despre bunica lui este neobişnuit, ca şi atâtea alte lucruri din cărţile lui. S-a constatat că în trecut au fost îngropaţi astfel de morţi aparenţi. La nivelul ştiinţei medicale din zilele noastre este mai mult decât exclus să nu fie recunoscută moartea aparenta a unui om. Pentru aceasta nu trebuie să îţi faci griji. Însă altceva este mult mai important şi foarte serios: mulţi oameni, care sunt în viaţă, sunt deja morţi. Aşa ne spune Biblia.

Aceşti oameni pot părea sănătoşi, vânjoşi şi întreprinzători, însă Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu afirmă despre ei că, fiind încă în viaţă, sunt morţi. Nu numai aparent, ci morţi pentru eternitate!

Vreau să-ţi explic acest lucru pe baza Sfintei Scripturi. Urmarea păcatului, a vieţii fără Dumnezeu este moartea. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Plata păcatului este moartea" (Romani 6.23). Moartea ca plată a păcatului se arată în trei feluri, iar prima data în moartea trupească. Oamenii mor. Toţi sunt supuşi acestei morţi, atât cei întorşi la Dumnezeu, cât şi cei care nu sunt întorşi la Dumnezeu. Dar copilul lui Dumnezeu are făgăduinţa: „Eu sunt învierea şi viaţa. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi" (Ioan 11.25).

Apoi se arată plata păcatului prin moartea spirituală. Mulţi oameni sunt morţi spiritual. Cel care nu este născut din nou este mort în păcate. El are urechi, dar nu aude, are ochi, dar nu vede. El nu poate şi nu vrea să primească şi să înţeleagă ceea ce este dumnezeiesc (1 Corinteni 2.14; citeşte şi Efeseni 2.1 şi Matei 8.22). El este un cadavru viu.

În sfârşit este vorba de moartea veşnică, ce este urmarea păcatului. Moartea veşnică este condamnarea veşnică. Aceasta este cea mai mare pedeapsă pentru toţi cei care sunt morţi duhovniceşte, pentru toţi aceia care nu primesc vestea bună a lui Dumnezeu şi preferă sa trăiască în păcat. Toţi aceştia vor auzi odată aceste cuvinte groaznice: „Duceţi-va de la Mine, blestemaţilor, in focul cel veşnic, care a fost pregătit diavolului si îngerilor lui!" (Matei 25.41; citeşte şi Apocalipsa 20.14-15).

Isus Hristos, prinţul vieţii, îţi oferă chiar astăzi viaţa veşnică! Ia-L pe cuvânt si lasa-te salvat! (Ioan 5.24).